

AGNUS DEI

Ášter ½, 29 květen 2007

"Pojď se mnou na dýzu," vyzvala mě ségra. "Ses zbláznila? Nejsem zvěď davej na odrhovačky od ABBY," odbyl jsem ji. "Pojď, někoho ti ukážu, nebudeš litovat," lákala mě. "Na ty tvoje splašený kámočky jsem zvěď davej ješitě, máš mě na ABBU," odpověď jsem. "Brácha pojď, tohle jsi ještě neviděl!" A tak jsem se vylákal. Poblázněné kámočky se vitořily a hity od skupiny ABBA mi rvaly ušima.

Prostě oštec. Vtom ségra kývla hlavou do nejvzdálenějšího kouta sálu. "Už je tady. Tak co jí říkáš?" Podíval jsem se tam. U stolu seděla osaměle neskutečně krásná dívka. Ušlechtilé rysy, bohaté tmavé vlasy, byla tak podivně uzavřená do sebe. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči. Sestřička se začlebila a šekla jediné slovo "Ketrin". A já najednou věď, že vechno je a bude jinak. Bylo mi tehdy devatenáct let. Zvedl jsem se, že ji pjdou požádat o tanec, než mě někdo předběhne, ale ségra mě stáhla za triko zpět na idli. "Hele brácha, nic nezkonješ, Maki by tě zabil." Kývla hlavou tentokrát ke dvěřím sálu. Stál tam pošek, křenec mezi trollem a Quasimodem. Ránu bych od něj držet nechtěl.

Dozvěď jsem se, že Maki je nejenom primitiv, uvadě, vyvadě, ale i samozvaný bodyguard Ketrin. Nikdo se k ní nepřiblížit, natož se jí dotknout. Maki by ho prostě zabil. Pochopil jsem, proč Ketrin sedí u stolu sama a pošemýšle tuhle kletbu zlomit a pošemýšle.

Ségra tancovala a tak jsem se sebral a šel k té mlátice u vchodu s pošadateřským štitkem na triku. "Ahoj Maki," pozdravil jsem ho. "Co se zač, voe?" osopil se na mě neurvale. Představil jsem se. "Máš nějaký problém?" zeptal se výhrušně. Nadechl jsem se a šekl: "Jdu se tě zeptat, jestli si máš zatancovat s Ketrin." Co se na mě díval, jako by nemohl uvěřit tak kolosální drzosti. Viděl jsem, jak pošemýšle, jestli má knokoutovat k němu anebo až za chvíli. Pak jeho rysy, nejspíš poprvé v kariéře, zjihly a povídá: "Ty voe, tak tohle se mi ešitě nestalo." Znovu se poctivě zamyslel a rozhodl: "Jo, máš se. Seš férovej kluk. Tyhle paka," kývl hlavou do sálu, "by to nikdy nenapadlo." Chytil mě tlapou za rameno a šepť mi do ucha. "Hele, je tvoje. Pak mi máš vyprávět, jaký to bylo."

Neměl jsem v úmyslu šovat se Makimu a rozhodně jsem nepropadl klamu, že Ketrin je "moje". Jednou šekla vřek byla pošekonána. Co dál? Vydal jsem se napřímě šalem pošemýšle k ní. "Ahoj Ketrin, máš se s tím šednout?" Upřela na mě ta svá nádherná kukadla a téměř zděšeně šekla: "Raději ne, Maki tě zabije."

"Já to risknu," posadil jsem se vedle ní. "Nezatancujeme si?"

"Já netančím," odpověďla se smutkem v hlase.

"Sedíš tady jak zakletá princezna."

"Hm, čekám na někoho, jako jsi ty. Ale měl bys jít, ty nevíš, že Maki nesnáší, když se se mnou někdo baví."

"Vím," šekl jsem, "ale zajímáš mě ty, ne on."

"Hele, jestli si myslíš, že mě oblíbneš a zatáhneš do postele, tak na to zapomeň."

"Nemyslím, chci si s tebou povídat."

"A o čem?"

"O všem, co tě zajímá."

"Ty jsi ten novej varhaník, viš?"

"To taky, líbí se ti varhanní hudba?"

"Jo, líbí."

"Tak pošijš zítra na mě?"

"Za tebou na kúr?"

"Jo."

"Ale tam se nesmí."

"Tak hele, tady rozhoduje Maki, u varhan zase já." Zasmála se a Á™ekla: "A stejnĀ tĀ Maki zabije."

"Nezabije," já na to a vyklopil jí, jak jsem od Makiho dostal "propustku". Smála se ještĀ víc.

"To bylo docela chytrý, musím si na tebe dát pozor, tohle ještĀ nikoho nenapadlo."

"Jo, Maki to taky Á™íkal," mrkl jsem na ni.

ZĀistajasna vstala a Á™ekla: "VÍš co? PojĀ si zatancovat."

Registroval jsem uĀšaslé pohledy pĀ™ítomných, které z nás dvou vĀšdy okamĀšitĀ sklouzly na Makiho. Stál sebevĀširoce rozkroĀšený na své vartĀ a tvášil se blahosklonnĀ. Nikdo nechápal, proč nepĀ™iskoĀší a neskolí mĀ ranou na parket. TanĀšili jsme aĀš do konce "dýzyš" a mnĀ uĀš nevadila ani ta ABBA. Vyprovodil jsem Ketrin domĀ, a byla najednou plachá.

Āšekla jen "Ahoj zítra v kostele..." a já ještĀ nĀškolik minut stál pĀ™ed jejich brankou sám.

Ségra mi doma jenom uznale Á™ekla: "Teda brácha, ty se nezdáš..."

Ketrin pĀ™išla aĀš pĀ™ed koncem mše. Na návĀští u oltáše jsem si pĀ™eĀšetl, Āše chybí pos "Beránku boĀší... Agnus Dei." Faráš monotónnĀ pĀ™edĀšítal jakýsi biblický pĀ™íbĀšh. MĀšl jsem asi pĀšt minut Āšasu. "A ukášu." Vystoupali jsme po stoletých dĀ™evĀšných schĀšdkách do tĀšla varhan. Na rámu nad mĀšchem jsem mĀšl poloĀšerširoké fošony a na nich plátno. "Lehni si tam," Á™ekl jsem jí. "Tohle jsi ještĀ nikdy nezaĀšila, vĀšmi. poslouchat varhany zevnitĀ™." Chvíli váhala, pak si beze slova lehla na záda a sepjala ruce na prsou. Sedl jsem si za pult a Āšekal na signál ministranta. "Beránku BoĀší, který snímáš hĀ™íchy svĀšta, smiluj se nad námi..." zpívali vroucnĀš a já hrál trochu jinak neĀš obvykle. Povysunul jsem více rejstĀ™íkĀ a na závĀšr zapnul mohutné "tutti... všechno".

Všiml jsem si, Āše faráš se pĀ™ekvapenĀš podíval na kúr. Nedávno mi dal Āšlutou kartu za to, Āše jsem v práz kostele hrál "KtoĀš sú boĀší bojovníci". NĀšjaký farník to zaslechl a stĀšoval si. Husitský chorál v katolickém kostele je pros ne-pĀ™í-pust-ný a já to prý mu-sím respektovat!

Zaklapl jsem víka u všech tĀ™í manuálĀ a spĀšchal za Ketrin. PoĀ™ád leĀšela ve stejné poloze na zádech. Celá s chvĀšla. "Ketrin!" Podal jsem jí ruku. MátoĀšnĀ se posadila. A já jí pomohl sestoupit se schĀšdkĀ. VĀšdĀšl jsem, jak ji tenhle zášitek musel rozhodit. S tóny varhan totiĀš rezonuje kaĀšdá buĀška v tĀšle.

"Tak co?" Zeptal jsem se.

"Úšasné," vydechla. "Nádherné, krásné... dĀškuju."

"Já vím," Á™ekl jsem, "lepší neĀš orgasmus, viĀš?"

Objala mĀš a rozplakala se. "VÍš, já jsem ještĀ panna," vzlykala. "Nikdo si netroufl se ke mnĀ pĀ™íblíšit."

Políbil jsem ji do vlasĀ. "To uĀš neplatí."

"Ne, neplatí," Á™ekla.

A pak na mě upřela ty nádherné oči plné slz a neřekla se ke mně přisála rty, nářek zařepala: "A stejně zabije..."

© aTeo